

Przekłady z Rimbauda.

Siedmioletni poeci.

*Matka książkę zamknęła i, wielce kontenta,
Dumnie wyszła, nie widząc, że modre oczęta
I pełne wyniosłości czoło jej pociechy
Kryją duszę, rojącą ohydę i grzechy.*

*W ciągu dnia (co za męka!) był grzeczny, wzorowy;
Lecz pewne drobne fakty i czarne narowy
Świadczyły o obłudzie chłopca. Więc bywało,
Że w mrocznym korytarzu z tapetą spleśniałą
Wyciągał w przejściu język, piętę w pachwinę wciskał,
W jego oczach zamkniętych rój punkcików błyskał.
Wieczorem otwierały się drzwi. On — wysoko
Na schodach siedział, charcząc, aż pod dnia zatoką,
Co się z dachu zwieszała. Zaś w letnie upały
Głowę mu tępe, głupie myśli zaprzętały:
Zamykał się na długo w przewiewnym wychodku
I oddychał i dumał spokojnie tam w środku.*

*Gdy wonią dnia skąpany, ogródek za domem
Jaśniał zimą w księżycu świetle nieruchomem,
Chłopiec się u stóp muru kładł w gliniastej ziemi
I wizje wywoływał oczy ściśniętymi,
Słuchając, jak robactwo toczy szpaler zgniły.
Biedny! Bo jeno te z nim dzieci się bawiły,
Co miały ciałka wątle, oczy wypłowiałe,
W mowie — słodysz idjotów. Bezbrewne, nieśmiałe
Chowało to swe żółte, wychudłe paluszki
Pod ubrankiem cuchnącem, jak brudne pieluszki.
A gdy na uniesieniu potwornej litości
Chwytała go zdumiona matka, on — miłości
Przenajtkliwszem spojrzeniem odpowiadał mamie:
I dobrze tak, bo miała jasny wzrok — co kłamie!*

*Mając lat siedem, pisał powieść: długie dzieje
O życiu na pustyni, gdzie Wolność szaleje,
Pisał o lasach, słońcach, wybrzeżach nieznanych,
Przy pomocy roczników pism ilustrowanych.
Przyglądał się rycinom barwnym, w pasach cały,
Gdzie Hiszpanki i Włoszki kusząco się śmiały.
Gdy rówieśnica chłopca, córka wyrobnika,
Z przeciwka przychodziła, ciemnooka, dzika,*

*To bawili się w kącie: ona, bestja mała,
Na kark mu wskakiwała, za włosy targała,
Obcasami i pięściami biła, tarmosiła,
A on ją w zadek gryzł, bo majtek nie nosił.
Potem szedł do pokoju, smakując jej skórę.*

*Trwożyły go grudniowe niedziele ponure,
Kiedy na gierydonie, ulizany gładko,
Czytywał Pismo Święte z zieloną okładką.
A co noc go tłoczyły zjawy snów koszmarnych.
Chłopiec nie kochał Boga, lecz tych ludzi czarnych,
Co zmierzchem na przedmieściu szli w bluzach roboczych.
Gdzie herold, werblem bębna trzykrotnym, ochoczym,
Zbierał wokół obwieszczeń gwarne zbiegowiska.
Marzył łakę miłsnoą, co faluje, błyska,
Mocne wonie i złote dojrzewania, które
Kołyszą się leciutko i wzbijają w górę.*

*A że się w mrokach, tajniach i zgrozach lubował,
Więc zapuszczał żaluzje, w pokoju się chował,
W nagim, tchnącym wilgocią, wysokim pokoju,
I w głębokiej zadumie czytał powieść swoją,
Pełną ciężkich nieb rudych, lasów zatopionych
I drzew rozrostłych gwiezdnie i kwiatów czerwonych,
— Zawrót głowy, spadanie i chaos popłochu! —
Tymczasem się ulica budziła potrochu...
On, samotny, pod płótno surowe się wsuwał
W niem zaś — żagiel rozpięty okrutnie przeczuwał!...*

Przełożył Julian Tuwim.

Siostry miłosierdzia.

*Z błyszczącymi oczyma, z zagerzałem licem,
Z ciałem pięknym, co nagle winno iść przez ziemię,
I któreby uwielbił, w Persji, pod księżycem,
Nieznany genjusz w złotym na czole djademie;*

*Głodny wdzięków dziewczyczych, gwałtowny w żądź mocy,
Dumny z uporu swego w szaleństwie zmysłowem,
Jako młody ocean, łkanie letnich nocy,
Miotający się żądnie w łożu djamentowem;*

On, któremu się serce wzdryga zagniewane,
 Gdy sobie wstręt obmierzły świata przypomina,
 Kryjący w wnętrzu wieczną i głęboką ranę,
 — Swej Siostry Miłosierdzia pożądać zaczyna.

Lecz ty, kupo wnętrzości, słodkie ukojenie,
 Kobieto! tyś nam nigdy nie jest siostrą w męce:
 Ni brzuch twój, gdzie cień drzemie, ni czarne spojrzenie,
 Ni piersi, osadzone wspaniałe, ni ręce.

O, ślepa Niezbudzona ze źrenicą wielką,
 Torturą jest oddanie i ucisk miłości!
 Ciężysz wiecznie nad nami, wymion nosicielko,
 Hołubimy cię, cudna, straszna namiętności!

Wstręty twe, osłupienia, omdlenia w niemocy,
 Brutalność twą, co męczy, jak dzikie cierpienie,
 Wszystko nam bez złej myśli przynosisz, o Nocy,
 Jak tajne krwi kobiecej miesięczne płynienie.

* * *

*

A gdy go lękiem przejmie kobieta brzemienna,
 Ta pieśń czynu, zew życia i miłość wcielona,
 Przychodzą, by go wydrzeć z jej wzniosłego lenna,
 Płomienna Sprawiedliwość i Muza zielona!

Ach, ciszy i przepychu niezmiennie spragniony,
 Gdy porzucą go obie siostrzyce surowe,
 Wzdycha tkliwie za wiedzą z cudnemi ramiony
 I niesie w świat kwitnący swą skrwawioną głowę.

Lecz dla czarnej alchemji i dla studjów świętych
 Ma wstręt, — on, znawca pychy, ponury i dumny,
 Czuje idącą zgrozę pustyni nieobjętych.
 Niech tedy, zawsze piękny, nie brzydząc się trumny

Wierzy, iż Sny w niej znajdzie, dale, Promenady,
 Które przez noce Prawdy w bezkres się rozpostrą,
 I niech duszą i ciałem przyzywa cię, blady,
 O, śmierci tajemnicza, miłosierna siostro!

Przełożył Julian Tuwim.